

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **V. s. n., s. r. o., IČO X**
sídlem N. t. 456/12a, X D.
zastoupená advokátem JUDr. Jakubem Dohnalem, Ph.D.
sídlem V Jámě 699/1, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2019, č. j. X ve věci odvodu za porušení rozpočtové kázně,

takto:

I. Řízení ve věci žalobkyně proti žalovanému o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2019, č. j. X ve věci odvodu za porušení rozpočtové kázně, vedené dosud zdejším soudem samostatně pod sp. zn. 65 Af 9/2020, **se spojuje** ke společnému projednání. Spojené řízení bude nadále vedeno pod sp. zn. 65 Af 8/2020.

II. Žaloby **se zamítají.**

III. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2019, č. j. X, kterým byla zamítnuta její odvolání a potvrzena rozhodnutí – platební výměry Finančního úřadu pro Olomoucký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 25. 4. 2017, č. j. X, jímž správce daně vyměřil žalobkyni odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 3 783 Kč do státního rozpočtu, č. j. X, jímž správce daně vyměřil žalobkyni odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 17 447 Kč do Národního fondu, a č. j. X, jímž správce daně vyměřil žalobkyni odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 3 296 Kč do Národního fondu.
2. Porušení rozpočtové kázně se žalobkyně dopustila podle správce daně a žalovaného nedodržením čl. VI bodu 2. Dohody o vyhrazení společensky účelného pracovního místa a poskytnutí příspěvku, spolufinancovaného ze státního rozpočtu a Evropského sociálního fondu č. PVA-SF-203/2015, kterou uzavřela dne 29. 5. 2015 žalobkyně s Úřadem práce České republiky (dále jen „Úřad práce“), když nevrátila na základě veřejnosprávní kontrolou zjištěných nedostatků finanční prostředky na vyhrazení společensky účelného místa.
3. Dle čl. VI bod 2. dohody *zaměstnavatel se zavazuje vrátit vyplacený měsíční příspěvek Úřadu práce, pokud hrubá mzda uvedená ve výkazu „Vyúčtování mzdových nákladů –SÚPM vyhrazené“ (dále jen „výkaz“) nebude zúčtována zaměstnanci k výplatě za tento příslušný měsíc a po zákonných srážkách vyplacena nejpozději v den doložení výkazu Úřadu práce a částka pojistného na sociální zabezpečení, příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění, které zaměstnavatel za sebe odvádí z vyměřovacího základu zaměstnance, uvedená v tomto výkazu, nebude nejpozději v den doložení výkazu za tento příslušný měsíc Úřadu práce odvedena. Vracení příspěvku bude provedeno ve lhůtě uvedené v bodě 1. tohoto článku dohody.* Dle bodu 1. je zaměstnavatel povinen vrátit příspěvek nejpozději do 30 pracovních dnů ode dne, kdy tuto skutečnost zjistil nebo kdy převzal výzvu Úřadu práce k vrácení příspěvku.

B. Spojení věcí

4. U krajského soudu je pod sp. zn. 65 Af 9/2020 vedeno řízení o žalobě téže žalobkyně proti témuž žalovanému, v němž se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2019, č. j. X, jímž byla zamítnuta odvolání žalobkyně a potvrzena rozhodnutí – platební výměry správce daně ze dne 25. 4. 2017, č. j. X, jímž správce daně vyměřil žalobkyni odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 4 037 Kč do státního rozpočtu, č. j. X, jímž správce daně vyměřil žalobkyni odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 17 887 Kč do Národního fondu, a č. j. X, jímž správce daně vyměřil žalobkyni odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 4 119 Kč do Národního fondu.
5. Porušení rozpočtové kázně se žalobkyně podle správce daně a žalovaného dopustila nedodržením čl. VI bodu 2. Dohody o vyhrazení společensky účelného pracovního místa a poskytnutí příspěvku, spolufinancovaného ze státního rozpočtu a Evropského sociálního fondu č. PVA-SF-76/2015, kterou žalobkyně uzavřela dne 30. 4. 2015 s Úřadem práce, když nevrátila na základě veřejnosprávní kontrolou zjištěných nedostatků finanční prostředky na vyhrazení společensky účelného místa.
6. Obě žalobami napadená rozhodnutí vzešla z téže kontroly, jsou (ve vztahu k uplatněným žalobním bodům) vystavěna na týchž skutkových základech a žaloby obsahují tytéž žalobní body. Proto krajský soud rozhodl výrokem I. o spojení obou řízení o

předmětných žalobách podle § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), ke společnému projednání a rozhodnutí.

C. Žaloba

7. a) Žalobkyně namítala, že k vrácení příspěvku má dojít pouze v případě, že budou kumulativně naplněny dvě podmínky, tedy že nebude zúčtována zaměstnanci k výplatě hrubá mzda uvedená ve výkazu a po zákonných srážkách vyplacena nejpozději v den doložení výkazu Úřadu práce a nebude nejpozději v den doložení výkazu odvedena částka pojistného na sociální zabezpečení, příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění, což dle žalobkyně plyne jednoznačně z užití spojky „a“ v čl. VI odst. 2 uzavřených dohod. Ohledně tohoto výkladu žalobkyně odkázala na zásady obsažené v Legislativních pravidlech vlády schválených usnesením vlády ze dne 19. 3. 1998 č. 188 (čl. 42 odst. 1 a odst. 2 - vyjádření variant) a metodickou pomůckou pro přípravu návrhů právních předpisů. Jelikož žalobkyně nenaplnila všechny kumulativně dané podmínky k nutnosti vrátit poskytnutý příspěvek, předmětná povinnost jí nemohla být v této věci uložena. Žalobkyně dále odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 11. 11. 2010, č. j. 1 Afs 77/2010-81), dle které platí, že nejednoznačnost a neurčitost dotačních podmínek nikdy nemůže jít k tíži příjemce dotace.

Žalobkyně akceptovala, že pojistné na veřejné zdravotní pojištění, stejně jako pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti uhradila až po dni doložení výkazů „vyúčtování mzdových nákladů - SÚPM vyhrazené“, nicméně pro závěr o porušení rozpočtové kázně dle ní neexistuje žádný důvod. Dále podotkla, že v důsledku jejího prodlení s úhradou pojistného nevznikla žádnému subjektu škoda a všechny vyplacené prostředky byly použity v souladu s účelem a cílem dotace.

- b) Žalobkyně namítala nerespektování zásady proporcionality zásahu veřejné moci do subjektivních veřejných práv. Žalovaný pominul mantinely dané mu závazným pokynem Generálního finančního ředitelství č. GFŘ-D-38 (dále jen „pokyn GFŘ“). Dle něj by měl být stanoven odvod ve výši určené přílohou pokynu GFŘ, konkrétně dle čl. III odst. 1, tedy ve výši 0,25% z poskytnuté částky za každý započatý kalendářní měsíc trvání protiprávního stavu, nejvýše však 20 000 Kč za každý výše uvedený měsíc trvání protiprávního stavu. Přesto, že byl žalovaný správním soudem v předcházejícím soudním řízení zavázán k zohlednění principu proporcionality, nezabýval se pokynem GFŘ a nezohlednil jej při svém rozhodování, ačkoli je pro něj závazný. Správní orgány nerespektovaly při vyměření odvodu zásadu proporcionality, napadené rozhodnutí neobsahuje přezkoumání principu proporcionality ve smyslu pokynu GFŘ. To má vliv na správnost a proporcionalitu napadeného rozhodnutí.

D. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné a k žalobním námitkám uvedl následující. Ohledně námitky týkající se výkladu čl. VI. odst. 2 dohod žalovaný odkázal na předchozí rozhodnutí zdejšího soudu, který potvrdil závěr žalovaného o porušení rozpočtové kázně ze strany žalobkyně.
9. Ke zohlednění principu proporcionality žalovaný uvedl, že poskytnuté příspěvky byly ve smyslu podmínek dohod určeny zaměstnavateli na refundaci již vynaložených prostředků na mzdy zaměstnance vč. příslušných odvodů. Jelikož částky pojistného na sociální a zdravotní pojištění byly žalobkyní za měsíce září až listopad 2015 odvedeny až po připsání Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

příspěvku od Úřadu práce, je zjevné, že prostředky byly poskytnuty v rozporu s výše uvedeným účelem, žalobkyně je nemohla použít na refundaci mzdových nákladů. Proto je nutno považovat odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši zadržovaných prostředků za zcela adekvátní. Z čl. VI bodu 2. dohod vyplývá, že je zaměstnavatel v případě jeho nedodržení povinen vrátit vyplacený měsíční příspěvek, tedy celou částku, v jaké byl tento příspěvek za dotčené měsíce vyplacen. Možnost vrácení poměrné části vyplaceného příspěvku v předmětné podmínce stanovena není. Správce daně tak stanovil odvod za porušení rozpočtové kázně v souladu s touto podmínkou ve výši jednotlivých vyplacených příspěvků za měsíce září až listopad 2015. K namítanému nepoužití pokynu GŘŽ žalovaný uvedl, že tento pokyn se na případ žalobkyně nepoužije. Jediným bodem přílohy pokynu GŘŽ, který se zaměřuje na zadržené prostředky, je čl. III odst. 3, u nějž je však výslovně v poznámce pod čarou 8 uvedeno, že se nepoužije na příspěvky poskytnuté Úřadu práce. Příloha pokynu GŘŽ neobsahuje žádné ustanovení, které by mohlo být aplikováno na případ žalobkyně. Čl. III odst. 1 přílohy pokynu GŘŽ, na který odkazuje žalobkyně, se týká pozdního splnění termínů, lhůt či povinností, nikoliv neoprávněného zadržení poskytnutých prostředků.

E. Obsah správního spisu

10. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že žalobkyně uzavřela s Úřadem práce dohody uvedené v odstavcích 2 a 5 tohoto rozsudku.
11. Dle protokolu o kontrole ze dne 16. 11. 2016, č. j. 708645/16/OL provedl Úřad práce ve dnech 3. 11. 2016 až 14. 11. 2016 u žalobkyně kontrolu podle § 8 odst. 2 zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě a o změně některých zákonů. V rámci provedené kontroly posuzoval Úřad práce dodržování podmínek uzavřených dohod o vyhrazení společensky účelného pracovního místa a poskytnutí příspěvků, spolufinancovaných ze státního rozpočtu a Evropského sociálního fondu. Úřad práce v rámci kontroly zjistil, že žalobkyně neodvedla částky pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění za měsíce 9, 10 a 11 roku 2015 nejpozději v den doručení výkazů „Vyúčtování mzdových nákladů – SÚPM vyhrazená“ za jednotlivé měsíce Úřadu práce.
12. Výzvou ze dne 21. 12. 2016 vyzval Úřad práce žalobkyni na základě kontrolních zjištění k vrácení vyplacených měsíčních příspěvků nejpozději do 30 pracovních dnů od převzetí výzvy. Rovněž ji upozornil, že nevrácení příspěvků ve stanovené lhůtě je porušením rozpočtové kázně podle § 44 odst. 1 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla).
13. Dne 21. 2. 2017 Úřad práce informoval správce daně Oznámením o porušení rozpočtové kázně o nevrácení finančních prostředků ve stanoveném termínu. Správce daně následně dne 8. 3. 2017 zahájil řízení dle § 91 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu.
14. Správce daně vydal dne 25. 4. 2017 platební výměry specifikované v odstavci 1 a 4 tohoto rozsudku. Proti vydaným platebním výměrám žalobkyně podala odvolání, o nichž rozhodl žalovaný rozhodnutími ze dne 21. 11. 2017, č. j. X a č. j. X. Tato rozhodnutí následně zrušil zdejší soud rozsudkem ze dne 28. 3. 2019, č. j. 65 Af 7/2018-44 (dále jen „rozsudek ze dne 28. 3. 2019“) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Dle uvedeného rozsudku se měl žalovaný v následujícím řízení zabývat principem proporcionality a zdůvodnit výši stanoveného odvodu za porušení rozpočtové kázně.

15. Žalovaný v následujícím řízení rozhodl o odvoláních žalobkyně žalobami napadenými rozhodnutími.

F. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloby nejsou důvodné. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. krajský soud rozhodoval o věci samé bez nařízení jednání.
17. Ohledně námitky a) krajský soud uvádí, že otázkou, zda se žalobkyně dopustila porušení rozpočtové kázně tím, že nevrátila příspěvek podle čl. VI bod 1., 2. dohod, neboť ve vymezených měsících uhradila pojistné na veřejné zdravotní pojištění, pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti až po dni doložení výkazu Úřadu práce, se zabýval v rozsudku ze dne 28. 3. 2019. Argumentace k této otázce je obsažena konkrétně v bodech 19 až 26 uvedeného rozsudku. Krajský soud zde mj. vyložil, že z výkladu čl. VI bodu 2. dohod vyplývá, že pokud nedojde ke kumulativnímu splnění povinností uvedených v tomto ustanovení dohod, vznikne povinnost poskytnutý příspěvek vrátit. Ztotožnil se tak s výkladem žalovaného a došel k závěru, že se žalobkyně dopustila porušení rozpočtové kázně tím, že nevrátila příspěvek podle čl. VI bodu 1., 2. dohod, neboť ve vymezených měsících uhradila pojistné na veřejné zdravotní pojištění, pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti až po dni doložení výkazu Úřadu práce. Krajský soud na tomto závěru setrvává a v podrobnostech odkazuje na argumentaci obsaženou v rozsudku ze dne 28. 3. 2019. Námitka a) tedy není důvodná.
18. Krajský soud se dále zabýval namítaným nerespektováním zásady proporcionality. V rozsudku ze dne 28. 3. 2019 krajský soud uložil žalovanému, aby se zabýval principem proporcionality a odůvodnil výši stanoveného odvodu za porušení rozpočtové kázně. Dle žalobkyně se žalovaný tímto závazným právním názorem neřídil.
19. K otázce přiměřenosti výše odvodu se vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 31. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017-33, v němž uvedl, že „*Při stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně je třeba vycházet ze zásady přiměřenosti, tedy rozumného vztahu mezi závažností porušení rozpočtové kázně a výší za ně předepsaného odvodu. Správce daně musí zvážit, zda je důvod k odvodu v plné výši čerpaných či poskytnutých prostředků státního rozpočtu, či pouze k odvodu odpovídajícímu závažnosti a významu porušení povinnosti (§ 44a odst. 4 rozpočtových pravidel) a své rozhodnutí náležitě odůvodnit.*“
20. V nyní posuzovaném případě bylo v uzavřených dohodách jasně specifikováno, jaké situace budou hodnoceny jako porušení rozpočtové kázně a v jaké výši bude za taková porušení stanoven odvod. Výše odvodu je v dohodách stanovena v čl. VII bodech 2. až 4., které konkrétně uvádí, jaké nedodržení podmínek lze postihnout „mírnějším“ odvodem podle § 44a odst. 4 písm. a) rozpočtových pravidel ve výši 3% - 5% z celkové částky, v níž byla porušena rozpočtová kázeň (bod 3.) a kdy bude odvod činit částku, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň podle § 44a odst. 4 písm. b) rozpočtových pravidel (bod 2. a 4.). V případě žalobkyně se jednalo o porušení rozpočtové kázně zadržením peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu ve smyslu § 3 písm. f) rozpočtových pravidel [§ 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel]. Pro takové porušení rozpočtové kázně pak platí druhá z uvedených možností a odvod tak činí dle § 44a odst. 4 písm. b) rozpočtových pravidel částku, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň.

21. Žalovaný se k výši odvodu vyjádřil mj. v bodech 24-25 napadených rozhodnutí. Uvedl, že z článku VI bodu 2. dohod vyplývá, že je zaměstnavatel v případě jejího nedodržení povinen vrátit vyplacený měsíční příspěvek, čímž je třeba rozumět celou částku, v jaké byl tento příspěvek za dotčené měsíce vyplacen. Možnost vrácení poměrné části vyplaceného příspěvku v předmětné podmínce stanovena nebyla a odvod byl stanoven v souladu s touto podmínkou ve výši jednotlivých vyplacených příspěvků za měsíce září až listopad 2015. Podmínky uvedené v dohodách striktně hovoří o vrácení celého vyplaceného měsíčního příspěvku v případě nesplnění dané podmínky, tedy včetně částek vyplacených za hrubou mzdu uvedených ve výkazu a po zákonných srážkách vyplacených před poskytnutím příspěvku. Žalovaný zde odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2018, č. j. 2 Afs 366/2017-33, z něž vyplývá, že správce daně neměl jinou možnost, než vyměřit odvod ve výši stanovené poskytovatelem v předmětné dohodě. Správce daně tedy stanovil odvod v celé výši poskytnutého vyplaceného příspěvku, který žalobkyně nevrátila na základě výzvy Úřadu práce.
22. Krajský soud má takové odůvodnění stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně za dostatečné a odpovídající požadavkům uvedeným ve výše citovaném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017-33. Z odůvodnění je zřejmé, že žalovaný považoval za částku čerpanou v rozporu s podmínkami dotace (a tedy i částku, ve které byla porušena rozpočtová kázeň) částku odpovídající celkové výši vyplaceného příspěvku za měsíce září až listopad 2015, která byla žalobkyní následně zadržena. Z čl. III bodu 1. uzavřených dohod plyne, že Úřad práce se zavázal poskytnout zaměstnavateli příspěvek ve výši vynaložených prostředků na mzdy nebo platy na zaměstnance, včetně pojistného na sociální zabezpečení, příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění, které zaměstnavatel za sebe odvedl z vyměřovacího základu zaměstnance, maximálně však 15 000 měsíčně. Dle čl. VI bodu 2. dohod se zaměstnavatel zavázal vrátit vyplacený měsíční příspěvek Úřadu práce, pokud hrubá mzda uvedená ve výkazu nebude zúčtována zaměstnanci k výplatě za tento příslušný měsíc a po zákonných srážkách vyplacena nejpozději v den doložení výkazu Úřadu práce a částka pojistného na sociální zabezpečení, příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění, které zaměstnavatel za sebe odvádí z vyměřovacího základu zaměstnance, uvedená v tomto výkazu, nebude nejpozději v den doložení výkazu za tento příslušný měsíc Úřadu práce odvedena. Vrácení příspěvku pak mělo být provedeno ve lhůtě uvedené v čl. VI bodu 1. dohod.
23. Krajský soud souhlasí s tvrzením žalovaného, že povinnost žalobkyně vrátit vyplacený měsíční příspěvek jasně plynula z článku VI bodu 2. dohod, přičemž je zřejmé, že se povinnost vztahovala na celou částku měsíčního příspěvku poskytnutého dle čl. III bodu 1 dohod, což žalovaný v odůvodnění napadených rozhodnutí opakovaně zdůraznil. V rámci dohod nebyla stanovena možnost, aby žalobkyně jako zaměstnavatel vrátila pouze poměrnou část vyplaceného příspěvku. Pro srovnání krajský soud poukazuje na skutečnost, že taková možnost naopak byla stanovena v čl. VI bodu 1. dohod, dle kterého se zaměstnavatel zavázal vrátit Úřadu práce vyplacený měsíční příspěvek nebo jeho část, pokud mu byl poskytnut neprávem nebo ve vyšší částce, než za příslušný měsíc náležel. Jak krajský soud již uvedl výše, z čl. VII bod 4. dohod pak plyne, že nevrácení příspěvku nebo jeho části podle čl. VI je porušením rozpočtové kázně podle § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel a bude postihováno odvodem, který dle § 44a odst. 4 písm. b) rozpočtových pravidel činí částku, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň. V tomto případě tedy částku, kterou představují žalobkyní zadržené peněžní prostředky.

24. Krajský soud má za to, že hledisko přiměřenosti stanoveného odvodu za porušení rozpočtové kázně bylo splněno, jelikož žalobkyni byl vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně právě v rozsahu, v jakém se porušení rozpočtové kázně dopustila, tedy ve výši zadržených prostředků poskytnutých za období, v nichž podmínky stanovené dohodami porušila. Požadavek proporcionality byl tedy v tomto případě naplněn uložením odvodu ve výši stanovené v dohodách o poskytnutí dotace a rozpočtových pravidlech.
25. Ohledně nezohlednění pokynu GFŘ v rámci posuzování proporcionality stanoveného odvodu krajský soud uvádí následující. Žalobkyně měla za to, že jí odvod měl být stanoven dle čl. III odst. 1 přílohy pokynu GFŘ ve výši 0,25% z poskytnuté částky za každý započatý kalendářní měsíc trvání protiprávního stavu, nejvýše však 20 000 Kč za každý měsíc trvání protiprávního stavu. Krajský soud s tímto názorem žalobkyně nesouhlasí. Čl. III bod 1. přílohy pokynu GFŘ se vztahuje na pozdní splnění termínů, lhůt či povinností (např. ukončení projektu, realizace akce), kdy lze vyměřit odvod ve shora uvedené výši. V případě žalobkyně se však nejednalo o pozdní splnění termínu, lhůty či povinnosti. Porušení rozpočtové kázně spočívalo v nyní rozhodované věci v zadržení poskytnutých prostředků, přičemž na stanovení odvodu v případě zadržení poskytnutých prostředků dopadá pouze čl. III. bod 3 přílohy pokynu GFŘ. Ovšem jak vyplývá z poznámky pod čarou 8, vztahující se k tomuto ustanovení, toto pravidlo se nepoužije na případy návratných finančních výpomocí a příspěvků poskytnutých Úřadem práce. Jak plyne z uzavřených dohod, v případě žalobkyně se jednalo právě o příspěvek poskytnutý Úřadem práce. Žalovaný proto nepochybil, když se nezabýval posouzením výše odvodu v souvislosti s pokynem GFŘ, jelikož tento na posuzovanou věc nedopadá.
26. Krajský soud s ohledem na uvedené uzavírá, že žalovaný dostal své povinnosti uložené mu v rozsudku ze dne 28. 3. 2019 a stanovenou výši odvodu náležitě odůvodnil. Námitka b) tedy není důvodná.

G. Závěr a náklady řízení

27. Jelikož neshledal krajský soud žalobní body důvodnými, žaloby podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 17. března 2021

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

Mgr. Jiří Gottwald v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.